

Livsväv

Aina Sideestam

Peter Wilhelmsson

S Dm G Dm Am Bb F/A

Mitt liv är en vä-va-res väv u-tan glans, snart skä-res jag ned i-från

5 Gm A Bbmaj7 Fmaj7/A Gm7 Fmaj7

bom - men. Hu - ru blev möns - tret, dess stil och ny-ans?

8 Bbmaj7 Bbmaj7 Gm7 A7(b9) Dm

Vad blir be-döm - nin - gen om en?

1. Mitt liv är en vävares väv utan glans
snart skäres jag ned ifrån bommen.
Huru blev mönstret dess stil och nyans?
Vad blir bedömningen om en?

2. Av mörker och ljus det skiftat en del,
av solsken, skymning och skugga.
Drömde så mycket, det mesta slog fel,
lyckans gudar var njugga.

3. Jag gav en gång mitt hjärta åt Gud.
Honom jag blott ville tjäna.
Önskade helt att lyda Hans bud,
kraften Han skulle förläna.

4. Jag svikit ibland när frestelsen kom
och syndat mot Frälsaren kär.
Men friden kom åter, när jag vände om
bad: Herre, förlåt mig och hjälp du mig här!

5. Mitt hjärta var vekt och ville så väl,
ville mig offra för andra.
När stundom det hände att jag gjord fel
man strax mig började klandra.

6. I livsvävens början i tidiga dar,
slogs in trådar, rena och ljusa.
Glada, hoppfulla färger det var
som kunde mitt sinne berusa.

7. Jag drömde, trodde och hoppades på
ett liv i glädje och fest,
ett hem, en trogen vän likaså
och kärlek som ständig gäst.

8. Men mörkare trådar i väven slogs in.
Missräkning, falskhet och nöd.
Lidandets tårar tärde min kind.
Sjukdom, fattigdom, sorger och död.

9. Jag glädjens blomster plockat ibland
och solens stålar mig smekt.
I livsmönstret vävts in en ljusare rand
när i lyckliga stunder jag lekt.

10. Men lyckan på jorden är vansklig och kort
den är ej att lita på.
När bäst man fröjdas, den flyger bort
och himlen blir åter grå.

11. Den blomma som en gång lyste så grann
har vattnats av lidandets tårar.
Isiga vindar släckt kärlekens brand.
Förbi är sällhetens vårar.

12. Livstråden blivit bräcklig och skör,
skäres snart ner ifrån bommen.
Men jag är frälst och jag vet när jag dör,
mig frälsaren hälsar välkommen!